

Νερό, εκμετάλλευση, οικολογική καταστροφή και Εργίνης

του Kamil Yildiz

Σκέψου ένα ποτάμι, πριν 25 χρόνια, να ρέει καθαρό σαν κρύσταλλο και κάθε Κυριακή στις όχθες του κόσμο να κάνει πικ-νικ και να διασκεδάζει. Να παίζει μουσική, να χορεύει και τα παιδιά να παίζουν και να κολυμπούν. Τα χέρια και τα πόδια των χωρικών ήταν μες τη λάσπη, αλλά τα μάτια τους έλαμπαν, η καρδιά τους ήταν ανοιχτή και σέβονταν τη γη και το νερό που τους έδινε ζωή στον τόπο για 8.000 χρόνια. Είχαν γεννηθεί και μεγαλώσει με διαφορετικές κουλτούρες αλλά με κοινή πείρα πάνω στην καλλιέργεια της γης γύρω από τον Εργίνη.

Όμως τώρα αυτός ο τρόπος ζωής λόγω της μόλυνσης του ποταμού αργοπεθαίνει. Η βαρβαρότητα του καπιταλισμού τα διαλύει όλα στο πέρασμά της. Αγοράζει και πουλάει ανθρώπινες ζωές με σκοπό το κέρδος. Η αναρχία της παραγωγής και η ακόρεστη επιθυμία για υπερκέρδος δεν άργησαν να ανακαλύψουν την περιοχή. Το 1976 ξεκίνησε η οικοδόμηση της πρώτης βιομηχανικής ζώνης στο Τσερκέζκιοϊ. Σήμερα αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανικές ζώνες στην Τουρκία. Στην ιστοσελίδα της BZT[1] γράφει πως εκεί απασχολούνται 60.000 εργαζόμενοι κι αυτοί είναι μόνο όσοι δουλεύουν νόμιμα. Όμως στην εργασιακή πραγματικότητα της Τουρκίας η μαύρη εργασία ξεπερνάει το 75% των εργαζομένων. Υπό αυτή την έννοια εύκολα θα μπορούσε κανείς να συμπεράνει πως οι εργαζόμενοι στην περιοχή ξεπερνούν τους 150.000. Η περιφέρεια της Τεκιρνταγ[2] έχει 850.00 κατοίκους. Δηλαδή 1 στους 6 δουλεύει στην BZT.

Στην περιοχή υπάρχουν κι άλλες πόλεις, όπως η Αδριανούπολη και το Κιρκλαρελί. Το λεκανοπέδιο του Εργίνη είναι χαρακτηρισμένο ως αγροτική περιοχή, όμως σε όλη την περιφέρεια της Τουρκίας το έδαφος είναι κατάλληλο για αγροτική παραγωγή. Αν το σκεφτούμε λίγο από πλευράς κοινωνικής πολιτικής σε αυτή την περιοχή δεν θα έπρεπε να επιτρέπεται η δραστηριότητα βαριάς βιομηχανίας. Όμως ο καπιταλισμός δεν έχει όρια. Κοιτάζει μόνο πόσο γρήγορα και πόσο εύκολα μπορεί να αποσπάσει μεγαλύτερα κέρδη. Όπου βρει πρόσφορο έδαφος χτίζει εργοστάσια. Αυτή τη στιγμή στο λεκανοπέδιο του Εργίνη υπάρχουν δεκάδες βιομηχανικές ζώνες κι έτσι η περιοχή έχει γίνει βιομηχανικό κέντρο, αλλά και κέντρο εργατικών αγώνων.

Ενώ στην Τουρκία οι κρατικοί υπάλληλοι έχει καθιερωθεί να δουλεύουν γύρω στις 10 ώρες την ημέρα, 5 μέρες την εβδομάδα, στον ιδιωτικό τομέα η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη. Η βαρβαρότητα του καπιταλισμού είναι ολοφάνερη πια στην Τουρκία. Δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι βρίσκονται κάτω από το όριο της πείνας λαμβάνοντας μισθό που κυμαίνεται μεταξύ 250-300 ευρώ. Όποιος δεν δεχτεί να εργαστεί υπό αυτές τις συνθήκες θα βρεθεί στον δρόμο. Για παράδειγμα, όποιος ζητήσει τα νομικά κατοχυρωμένα εργασιακά του δικαιώματα ή οργανωθεί σε συνδικάτο και ζητήσει ασφάλιση απολύεται. Ακόμα κι αν καταφέρει να οργανωθεί κρυφά από τον εργοδότη του και διεκδικήσει συλλογικά, μαζί με τους συναδέλφους, του τα αυτονόητα ο εργοδότης του μπορεί να προβεί σε μαζικές απολύσεις και να διώξει με μιας όλους όσους συμμετείχαν στις διεκδικήσεις. Οι υπάλληλοι ενημερώνονται απλώς μέσω ενός γραπτού μηνύματος στο κινητό για την απόλυσή τους.

Τι μπορεί να πάθεις όμως αν δεχτείς να δουλέψεις υπό τις συνθήκες που θέλει ο εργοδότης; Τα εργοστάσια που λειτουργούν στην περιοχή (δέρματα, βαφές κλπ) δεν πληρούν ούτε τους στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής. Για να δουλέψει κανείς σε ένα τέτοιο

είδους εργοστάσιο πρέπει να φορά τον κατάλληλο εξοπλισμό. Το ότι σε όλα αυτά τα εργοστάσια δεν παρέχεται αυτός ο εξοπλισμός δεν είναι ενάντια στα ανθρώπινα δικαιώματα. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο οι κακές εργασιακές συνθήκες, αλλά ότι υπό αυτές τις συνθήκες κινδυνεύει καθημερινά η ζωή των ανθρώπων που δουλεύουν εκεί, με τα εργατικά ατυχήματα στην Τουρκία να φτάνουν τα 2.000 τον χρόνο. Αυτή η εκμετάλλευση είναι που φέρνει την οικονομική ανάπτυξη της Τουρκίας, όμως είναι η ίδια που σκοτώνει τους ανθρώπους της. Η φύση καταστρέφεται όπως και η αγροτική παραγωγή που για χρόνια έδινε τροφή και ζωή στον τόπο. Το συμφέρον των εργαζομένων, των αγροτών και των οικολόγων είναι κοινό. Η τεχνολογία πρέπει να δουλεύει για το καλό της φύσης και η ανάπτυξη να είναι προς το κοινωνικό όφελος.

Έτσι βρέθηκαν όλα αυτά τα προβλήματα στο λεκανοπέδιο του Εργίνης. Αν ο Εργίνης μπορέσει να ξανατρέξει καθαρός σαν κρύσταλλο οι άνθρωποι θα μπορούν να δουλέψουν σε υγιεινές συνθήκες και η αγροτική παραγωγή να είναι ξανά ποιοτική. Η κατάσταση έχει ξεφύγει από τα όρια, όμως ακόμη και τώρα δεν είναι αργά να φωνάξουμε όσο πιο δυνατά μπορούμε ώστε να ακουστεί το θέμα. Το νερό είναι ζωή. Το να προστατεύσουμε το νερό σημαίνει να προστατεύσουμε τη ζωή και το μέλλον μας. Να εντείνουμε τον ταξικό μας αγώνα. Δεν θα δώσουμε τη ζωή, το νερό και το μέλλον μας στους βαρβάρους!

4/3/2015

*Ο Kamil Yildiz (Κιαμίλ Γιλντίτζ) είναι μέλος της Συνέλευσης Δράσης ERGENE (Εργίνης)

Τεκριντάγ

Τσερκέζκιϊ

[1] Βιομηχανική Ζώνη Τσερκέζκιϊ

[2] Επαρχία Ραιδεστού